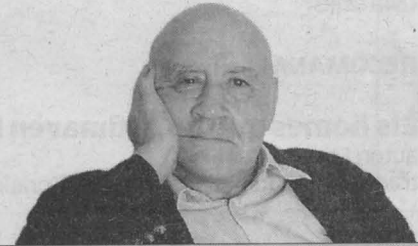

Avui
14/06/2008

JOCNOU

Filosofia i bon humor

EMILI TEIXIDOR

La senyora Goldstein caminava carrer avall amb els seus dos néts. Una amiga els va aturar per preguntar-li quants anys tenien. "El metge en té cinc i l'advocat, set". És un dels molts exemples o acudits o situacions exemplars per explicar què és el *telos*, l'objectiu intern a què cada cosa està destinada segons Aristòtil, la fi a què cada cosa està destinada. Té un *telos* la vida humana? Així ja són figures d'un altre paner, però Aristòtil creia que sí, i després, de sant Agustí a Martí Heidegger, l'existencialista, tots van dir-hi la seva. L'exemple és tret d'un llibre que es llegeix amb delit i sempre amb el somriure -sovint la riallada i tot- a la

boca, *Plató i un ornitorinc entren en un bar...* (La Campana), de Daniel Klein i Thomas Cathcart. I porta com a reclam a la coberta aquesta frase: "Entendre la filosofia amb acudits". Dividit per temes, cada capítol passa revista a les qüestions que es plantegen en qualsevol tractat inicial de la matèria, i en aquest aspecte és una bona eina per iniciar-se en les preguntes que s'han fet els pensadors des que a la Grècia clàssica un grapat d'homes es va començar a capficar sobre qui som i on anem i tota la resta.

Molts professors potser arrufaran el nas davant el que poden considerar

una banalització dels estudis seriosos, però crec que farien malament i que molts haurien d'aprofitar alguns acudits per amenitzar les seves classes. Alguns ja ho fan, i poden afegir la seva collita a aquest recull. Hi trobareu: la metafísica, la lògica, l'epistemologia o teoria del coneixement, l'ètica, la filosofia de la religió, l'existencialisme, la filosofia del llenguatge, la filosofia social i política, la relativitat, la metafilosofia..., amb glossaris, resums i fins i tot un quadre amb els grans moments de la història de la filosofia.

Ariel ja havia publicat fa poc una *Filosofia para bufones*, de Pedro

González Calero, que és un passeig per la història del pensament a través de les anècdotes dels grans filòsofs, i és un llibre també divertit i interessant. Tots dos es complementen, si bé el primer, el dels acudits, potser és més estructurat i s'hi nota més la intenció didàctica, tot i que mai enfarfega ni treu el bon humor de la cara del lector. Em reca no acabar amb l'acudit que explica com Wittgenstein analitzava el significat de les paraules i com venia determinat per les normes de l'ús que en fem, però no vull rebentar la descoberta dels lectors que s'ho passaran molt bé amb aquest llibre i també amb el segon.*